

SHADES OF THE
THAI MONARCHY
p.4

EN
SPIRANTE POLITISK
MEDVETENHET
I ISTANBUL?
p.8

GRÖNA DROGER
p.10

VOLUNTOURISM
Who is Profiting
From Whom?
p.12

GENDER & COLOUR
The
Social Construction
of the Pink/Blue
Dichotomy
p.14

WAY OUT WEST
WENT VEGGIE
p.16

LA CELESTE
Fotboll som
politisk indikator
p.22

SKA
A Bridge Between
Black & White
p.24

HOW RANDOM IS
THE RANDOM
CHECK?
p.26

ORGANHANDEL
PÅ DEN SVARTA
MARKNADEN
p.28

WIPHALA
p.29

Nº3
2013
Theme: Colour

UTBLICK

**Legally Responsible
Publisher:**

Jonas Eriksson

Editors-in-Chief:

Jenni S. Lindberg

Jonas Eriksson

Writers:

Lina Alsterlund

Mikael Boberg

Margit de Boer

Eva Corijn

Jonas Eriksson

Hannes Hognert

Anja Johansson

Jenni Sandström Lindberg

Barbara Majsa

Amanda Modée

Aiysha Varraich

Graphic Design:

Johan Ahlbäck

Illustration:

Ebba Carlén

Publishing House:

Trydells Tryckeri

Elsewhere:

www.utblick.org

Facebook.com/utblick

Twitter: @UF_Utblick

Detta material är helt eller delvis finansierat av SIDA, Styrelsen för Internationellt Utvecklingsarbete. SIDA delar inte nödvändigtvis de åsikter som här framförs. Ansvaret för innehåll är uteslutande författarens.

LETTER FROM THE EDITORS

The most immediate connection between colour and politics that come to mind is perhaps the way political parties use them to create an identity that corresponds to their point on the ideological spectrum. But in terms of meaning, colours are ambiguous. Colours receive their respective denotations in specific social, cultural and political contexts. The colour red does not translate into similar political sympathies in Europe as it does in the United States, to name one example.

The use of colour is, however, rife when it comes to the world of politics. This has lead to the fact that different shades have become associated with various phenomenon, opinions and events. Who has not heard of The Red October, The Green Movement or The Red Scare. Not to mention the many revolutions associated with colours, such as Orange, Green and White.

Furthermore, we divide the economic arena into a legal white market, and an illegal black one. The growing demand for organs has generated a new practice taking place in the latter's realm. The practice of »transplantation tourism« has become an increasingly common phenomenon, disturbingly reflecting the unequal power relations of today's world*.

People whose conduct does not fit into either one of the two spheres act in a legal grey-zone, often caused by overlap-

**Page 10, Gröna droger

***Page 16, Way out West went Veggie

****Page 26, How Random is the Random Check?

*****Page 14, Gender & Colour – The Social Construction of the Pink/Blue Dichotomy

ping and/or lack of legal frameworks on the increasingly global market. The fact that spill from drug production causes bacteria to develop resistance to antibiotics stresses the major importance for different actors to take responsibility. The vacuum, in terms of both policy decisions and liability, also accentuates the need for increased cooperation across national borders in the strive to label drug production green**.

The use of green by environmental activists working for a more eco-friendly world is perhaps one of the more self-evident examples of how colour is used in the political arena. Following today's green trend, the decision to become an all-vegetarian festival helped reduce Way Out West's ecological footprint by 40 percent***. But green is also the colour associated with Islam, resulting in what could be referred to as a Green Scare as muslim(-looking) people around the world encounter discriminatory behaviour resulting from prejudice attitudes****.

By shifting attention from the strictly political world to the somewhat less tangible social arena it becomes obvious that colours also affect individuals in the process of identification. Affecting us from an early age, we are socialized into the idea of a gender-divided colour spectrum, in which pink is considered a colour for girls, blue being a boys-colour. There are, however, exceptions to this notion. Except the fact that some parents avoid dressing their children according to prevailing norms, in Poland the division of colours is reversed, pink being considered a shade for boys while blue is ascribed to girls*****.

In no party, revolution or political movement do all participants share the exact same opinions or goals. Not one label, definition or, for that sake, colour can gather all the variations that prevail in a group. Colours do however, good or bad, awaken sympathies. We ascribe them with various meanings which combined do in a way create a sense of cohesion and distinction in an otherwise muddled blurry mishmash that constitutes today's, as well as yesterday's and tomorrow's, political world.

SHADES OF THE THAI MONARCHY

Lèse-majesté
from the Latin *laesa maiestas*,
»injured majesty«,
is the crime of violating monarchy,
an offence against the dignity
of a reigning sovereign
or against a state.

When it comes to colours, Thailand is a veritable feast for the eye: the ocean blue as sapphire alongside sandy white beaches, explosions of red and gold in roadside temples, purplish thunderclouds menacing during the rainy season and the lush green calm of hillsides up in the north. An alert visitor, however, might notice that the Thai relationship with colour extends even deeper into daily life, by linking their choice of clothing to political or royalist sentiments.

According to traditional astrology, each day of the Thai week has a specific colour linked to the protective deity of that day - Wednesday is a »green day«, for example, and pink is for Tuesday. A person's lucky colour also corresponds to the colour of the day they were born. While contemporary Thai generally don't follow these rules every day when it comes to clothing, there are two clear exceptions: on Friday, queen Sirikit's day of birth, there's an increase in use of light blue shirts. The most significant support for the monarchy can be noticed on Mondays though, when the streets are awash with yellow shirts - the colour of Thailand's king Bhumibol Adulyadej (pronounced Boomiphon Adoonyadey).

King Bhumibol, or Rama IX, has been Thailand's monarch for over 67 years, making him the world's longest reigning head of state. Apart from yellow t-shirts, support for him is evident throughout Thailand: every restaurant or house will have a picture of the royal family, his portrait is placed in roadside flowerbeds, the most common fashion accessory is a rubber wristband citing »We Love The King«, and you may be surprised by the massive photos of his face gracing skyscrapers on Bangkok's biggest roads.

Thai people insist they have good reason to revere their king almost as a father: he is credited for many royal development projects, including in the sphere of agriculture and irrigation - which led Kofi Annan to grant Bhumibol the UNDP's first Human Development Lifetime Achievement Award. Even his skills as a jazz musician and avid sailor are employed in the charm offensive that is part of an expertly devised, carefully managed PR-image. It's not only these practical achievements that make him such a beloved monarch: Bhumibol is also considered a spiritual leader of sorts, especially according to the Buddhist virtues of righteousness, integrity, gentleness and detachment from this world. All these factors contribute to the king being seen by many Thai as almost god-like... and definitely above the slurs of real-life power struggles and politics.

Behind the revered façade, however, a darker and less other-worldly royal truth lurks. For the Land of Smiles is home to some of the world's most stringent and repressive *lèse majesté* laws - rules convicting crimes of defamation of the monarchy. In Thailand, these *lèse majesté* laws have been enshrined in the constitution for over a hundred years,

“Opposing factions of urban middle class monarchy supporters, recognized by their yellow shirts, clashed with (mostly rural and poor) democracy supporters wearing red, during an occupation of the two main airports and the central commercial district.”

yet no clear definition is mentioned as to what exactly qualifies as an insult to the royal institution. The act of »criticism« is not only prohibited against the king himself, but also against the queen regent, the crown prince, royal development projects and even any past dynasty. Offenses are punishable with a sentence of 3 to 15 years in prison and include vague acts such as placing a photograph of someone else above a picture of the king or failing to stand up in a cinema while the national anthem is played. Even placing your foot on a Thai coin to prevent it from rolling into the gutter can be interpreted as an offense, since you would be placing your dirty shoe on an image of the king's face. As the royal family has no legal right to make *lèse majesté* claims on their own behalf, the responsibility for »protecting the honor of the king« falls on ordinary citizens and the state. In practice, this means that a veritable witch hunt can occur, and anyone is allowed to accuse others as they see fit.

Disturbingly, the number of *lèse majesté* claims has recently risen from only a handful of cases between 1990 and 2005, to almost 500 accusations in 2010 – an increase of 1500 percentage. Online, more than 70 000 web pages have been temporarily shut down for »offenses against the monarchy«. Five years ago, a university professor was taken in for police investigation after it was found out that his exam included the simple question of asking whether the monarchy was a necessary institution in Thai society and whether it could be reformed to be more democratic. The most troubling effect of the *lèse majesté* laws, however, is perhaps not the censure of superficial criticism of king Bhumibol himself, but the fact that any discussion of potential royal involvement in the Thai political situation is also expressly forbidden. It is precisely this fact that has been raised by human rights campaigners in a kingdom which has seen a vicious circle of more than 18 military coups since it became a monarchy in 1932.

The most recent political crises occurred in 2005–2007 and in 2008–2010, both of which saw heavy protests and bloody fighting on the streets of the capital Bangkok. Opposing factions of urban middle class monarchy supporters, recognized by their yellow shirts, clashed with (mostly rural and poor) democracy supporters wearing red, during an occupation of the two main airports and the central commercial district. After the latest unrest in 2010, which resulted in more than 90 deaths, it became clear that the political divisions in Thai politics run deep. So far, national reconciliation processes have yielded few long-term results.

When voices were raised at the time in suspicion of the king's involvement in the coup as a shadow powerbroker, the discussion was instantly silenced and the number of *lèse majesté* accusations over the issue exploded to unheard of levels. Amnesty International dubs those jailed as »political prisoners,« raising the very real possibility that these laws are increasingly used not to protect the king, but to repress political debate and the opposition's freedom. Some even talk of a »network monarchy,« with extensive but untransparent powers that infiltrate the highest reaches of the judiciary. Since nothing is officially reported and discussion is forbidden, however, the influential role of the monarchy remains shrouded behind a veil of reverence that is beyond democratic control.

While the current repressive *lèse majesté* laws and the murky role of the king in the political situation in Thailand are highly troublesome, a future unanswered dilemma looms on the horizon: the issue of the succession to the throne. Since 2000, king Bhumibol has been suffering from severe health problems, spending the last four years confined to a hospital. Although there is a possible successor in the figure of crown prince Vajiralongkorn, there are serious doubts regarding his ability as a ruler due to his tumultuous personal life and lack of public support. The crown princess is a potential alternative – but since criticism and discussion of the royal succession are forbidden in Thailand, the issue is taboo and foreign press releases dealing with it are banned in the kingdom. As the king is a stabilizing and unifying factor in Thailand, his death could prove disastrous not only for the political situation, but even for financial markets, resulting in power struggles and perhaps even civil war.

For now, Thai people pray for the best, refrain from thinking about the future and symbolize their hope in colour: after the king was recently released from hospital in a pink suit, sales of pink clothing shot up by 60 percentage in one day. As one correspondent so aptly phrased it: »By wearing pink, [Thai people] are literally willing him to stay alive for them.«

EN SPIRANDE POLITISK MEDVETENHET I ISTANBUL?

Ågot i atmosfären har förändrats i Istanbul sedan sommarens protester vid Taksimtorget och andra centrala torg. Spåren finns överallt men framför allt i statsdelen Beyoğlu där protesternas hjärta, Taksimtorget och intilliggande Gezi-parken är belägna. Jag har träffat Sertaç İmici, som inte bara var delaktig demonstrant under sommarens protester, utan också som läkare i det sjukhuslätt som spontan sattes upp på Taksimtorget. Sertaç känner en stigande politisk medvetenhet bland regimkritiska i Turkiet och ser en glimt av ljus i ett annars, för honom, mörkt politiskt landskap. Sertaç deltog själv eftersom han fått nog av landets premiärminister Recep Tayyin Erdoğan som det senaste decenniet styrt landet på ett, enligt honom, närmast despotiskt sätt.

Vad vill ni uppnå med protesterna?

– Det är komplext. Många grupper har deltagit i protesterna, men det som förenar oss är att vi har fått nog av Erdogans styre. Gezi-protesterna är till stor del en protest mot honom och regimens inskränkningar av våra friheter. Vi har fått nog av det.

Demonstrationerna började med att ett 50-tal miljöaktivister ockuperade Gezi-parken och skyddade den från att bli plats för ännu ett köpcentrum i centrala Istanbul. Som reaktion, när polisen med brutala metoder försökte skingra aktivisterna, strömmade folk från hela Istanbul till parken för att

visa sitt missnöje och sympatisera med aktivisterna. Detta spred sig till andra städer i Turkiet och totalt uppgick antalet demonstranter dessa dagar, i början på juni, till 640 000*.

Sertəç förklrar vidare att när AKP, som är det majoritetsstyrande partiet, kom till makten visste folk att det var ett religiöst parti. Detta fick liberaler och andra inom politiken att oroa sig för att de skulle implementera mer religion i politiken.

– Till en början gjorde de bra saker, till exempel för infrastrukturen, men efterhand har regimkritikers farhågor besannats. Nu har de brett stöd och inskränker vår frihet mer och mer för varje dag. Erdoğan har åsikter om hur många barn varje hushåll bör ha, minst tre enligt honom. Han har gjort alkohol mindre tillgängligt genom höjd skatt och kortare öppettider för alkoholshopar. Polisen är hårdare med hur vi ska bete oss i det offentliga rummet, många är oroliga att vi inom en snar framtid kommer ha en religiös polis som i Iran. Unga och många fler har fått nog av hans inblandning i våra privatliv.

För Sertəç var förekomsten av sommarens protester och det politiska motstånd som följt oväntat

– Vår generation har varit politiskt inaktiva. Våra föräldrar har efter militärkuppen 1980 uppfostrat oss med en syn på politik som ett hopplöst projekt. »Om du har starka åsikter som inte är i linje med det regerande partiet får du problem, demonstrerar du blir arresterad, hamnar antingen bakom galler eller får anmärkningar i belastningsregistret.« Men de här protesterna fick folk att vakna till, att förstå att det är upp till oss att förändra eftersom ingen annan kommer göra det. Nu vågar folk protestera. Innan fanns vi för regeringen, nu har vi insett att det är den som ska finnas för oss.

Sertəçs ord om denna insikt bekräftas när jag efter vår intervju vandrar längs med den centrala gågatan İstiklal Caddesi. På ett neddraget rullgaller står det sprayat med stora bokstäver »Allting är för kapitalet min kära« med ett tillfogat hjärta efter. Dessa politiska budskap, ofta med humoristisk karaktär, finns på väggar, i trappor, gränder, överallt. Oftast är regimen snabb med att censurera dem med grå färg, men motståndet slår tillbaka. Ett exempel på detta är en aktivist som målade en trappa i regnbågens färger. När regimen dagen därpå strukit grå färg över det och händelsen spred sig över internet målades trappor över hela Istanbul i regnbågens färger.

När jag frågar Sertəç om hur han i ljuset av protesterna ser på situationen idag svarar han att de fortfarande lever, men i en mer utspridd form

– Jag ser en helt ny politisk medvetenhet sedan Gezi-protesterna. Bara förra veckan hörde jag om folk som fått nog av att deras pendelbuss inte kom varje dag som den skulle, så de samlades upp i protest, och de fick sin vilja igenom. Bara en sådan sak skulle inte ha hänt tidigare, det är fantastiskt!

GRÖNA DROGER

"I ansvarsvakuumet som uppstått utvecklar bakterierna i vattendraget resistens mot antibiotika, för att senare frodas, surfandes på en darwinistisk våg."

Avsaknaden av reglerande lagstiftning kring utsläpp från läkemedelsindustrin orsakar stora och inte sällan negativa miljöeffekter på en global nivå. Med en ökande konsumtion och därmed produktion - där lejonparten av uppmärksamheten legat på ekonomiska intressen och folkhälsa - måste nu fokus hamna på debatten kring miljö och ansvar. Diskussionen om gröna läkemedel är väckt.

Skräckrapporter om hur hanfiskar feminiseras på grund av höga halter av kvinnligt könshormon, som härrör från konsumtionen av p-piller, har tagit sig från nyfikna forskares laboratorier ut i media. Debattens temperatur stiger ytterligare när antibiotikaproducerande fabriker i lågutvecklade länder, som exempelvis Indien, varje dag släpper ut extrema mängder av antibiotikainnehållande avfall rakt ut i intilliggande vattendrag.

Läkemedelsutsläpp är i dagsläget inte olagliga, med några få undantag, varken i Indien eller Europa. I ansvarsvakuumet som uppstått utvecklar bakterierna i vattendraget resistens mot antibiotika, för att senare frodas, surfandes på en darwinistisk våg. Denna situation är allt annat än hållbar. I synnerhet om den antibiotikaresistenta bakterien får chansen att infektera en människa, vilket skulle innebära en situation där vi står utan tillbörliga botemedel. Den accelererande antibiotikaresistensutvecklingen är enligt Världshälsoorganisationen, WHO, det tredje största hotet mot den globala folkhälsan.

Frågan om var ansvaret för denna skenande riskbild ligger kvarstår. Lätfunna lösningar skulle kunna bestå i att varje enskilt land tar ansvar för inhemska restriktioner vad gäller hänsyn till miljön vid tillverkning och att samhällets institutioner (läs apotek och sjukhus) bör ställa högre miljökrav på de läkemedel som tillverkas eller importeras. Men dessa lösningar är, om inte blott verkninglösä, i alla fall väldigt nära just det. Problematiken är global. Bakterierna reser exakt lika mycket som vi mänskor.

En mer potent lösning till detta globala problem vore exempelvis hårdare miljölagstiftning från internationella organisationer som EU, med EMA (European Medicines Agency) i spetsen. Utöver hårdare lagstiftning behövs ökade incitamentet för läkemedelsproducenter att stödja såväl folkhälsan som miljön. I hela världen. Hållbarhetstanken i dess modernaste mening - där gröna, miljövänliga droger tillverkas - måste genomsyra hela processen från kemikalie via gomsegel till avlopp.

Den enda utvägen är att få till en handlingskraftig, världsomspändande lösning. Alternativet är om inte rakt av otänkbart, dystopiskt och förödande nattsvart.

VOLUNTOURISM AND THE DEVELOPING WORLD

Who is Profiting from Whom?

Voluntourism, the concept of volunteering during your holidays or during a shorter time period, is a phenomenon that has grown exponentially in recent years. A fledgling of the ever-growing »adventure vacation« genre, voluntourism promises new, morally fulfilling experiences for the tourists and simultaneously making a difference in developing communities. But who actually profits from the investment and what problems lurk beneath the surface?

Most participants in voluntourism are Western youth, largely unskilled and inexperienced. The participants pay specialised companies to provide volunteer programmes, often focused on social issues, in developing countries, mainly in sub-Saharan Africa, Latin America and Asia.

While companies arranging voluntourism rake in big money, little of this benefits the communities the tourists want to serve. Instead of investing in these needy areas, the money ends up in the pockets of wealthy CEOs. Furthermore, the quality of the aid suffers from the lack of experience and skills in the young volunteers, as well as the short duration of their stay. Based only on their origins and the fact that they paid money to do so, these young people are assigned to take care of vulnerable children in orphanages and teach school classes. It is unthinkable that the same carelessness would be accepted were the roles reversed and uneducated overseas youth came to Western schools and institutions to teach for a month, before suddenly leaving anew.

The problem of post-colonialism in a world where the gap between the wealthy and the poor steadily grows also throws a shadow on voluntourism. The volunteer, inexperienced and unskilled, is seen as the »benevolent giver« and the receiving community is expected to be eternally grateful for these morsels from the Western table. The young people engaged in voluntourism might not view themselves as benefactors. However, as former volunteer Ossob Mohamud wrote in

“while the volunteers left home with an idealistic aspiration to make a difference, the experience left them with a bitter taste”

the Guardian (13 February 2013), they might attempt to assuage the guilt from their privilege as Westerners by helping out, but instead experiencing a reinforced feeling of guilt due to their own uselessness.

Maja Svensson and Nina Altesjö wrote their Bachelor's thesis »I den koloniala historiens skugga« (in Swedish) at the Department for Social Work at GU about the experiences of volunteer workers in Tanzania. Interviewing Western volunteers, they realised that while the volunteers left home with an idealistic aspiration to make a difference, the experience left them with a bitter taste. Uncomfortable with both the respect they got and the high expectations set on them, both of which they felt were direct consequences of their ethnicity and undeserved, they felt incapable of making a difference. Svensson explained that the volunteers frequently questioned their own participation from a post-colonial standpoint, reflecting on their whiteness and the positions of power they got. Feeling the positions unfair and their contributions negligible, the volunteers still felt that they did »their best with the methods available«.

What can be done to improve the efficiency and experiences of both volunteers and beneficiaries? Svensson and Altesjö found that their respondents had clear ideas of what should be done. Foremost, they requested that the sending organisations have more demands on the volunteers and that they provide the necessary training. They also suggested that instead of volunteers deciding what jobs they want, the community or project they serve specify what kind of skills they need, and that a volunteer is selected based on these requirements.

The willingness with which young people sacrifice holidays and gap years to volunteer is a sign of compassion and solidarity, which should not be lost in the discussion of the problematic aspects of voluntourism. However, for voluntourism to benefit developing countries in the long run, the focus must change from the volunteer to the communities they serve. The money voluntourists pour into their trips must to a much greater extent be invested in the area and changes must be made on a structural rather than personal level.

No world crisis will be solved through voluntourism, but it may however have the potential of bringing a lot more to the table.

**GENDER
&
COLOUR**

—

**The
Social Construction
of the Pink/Blue
Dichotomy**

In today's Western society it is common knowledge that pink is for girls and blue for boys. The dichotomy is so rooted in our minds that these respective colours seem inextricably confined to each sex, placing girls and boys into rigid and highly separate categories straight from birth. Especially pink evokes strong associations and is often linked to characteristics such as sensitivity, tenderness and general »girleness«. Consequently it is also a colour to stay away from for any man who wants to avoid being classified as »effeminate«. Assigning colour to gender is an intricate process that is largely the result of giving meaning in cultural and social environments. A good way of unraveling this social construct is by exploring the different customs of viewing gender and colour throughout time and place.

Let's start with the simple fact that pink and blue dye for clothes and toys is a relatively new phenomenon. Before the 1900s, dye was not widely available and would fade easily from clothes when washed. The common practice therefore was to dress infants of both sexes in a gender-neutral white. In the first half of the 20th century, a distinction for the sexes started to emerge, but it was the opposite of the current trend: pink for boys and blue for girls. The reasoning behind this was that pink, like other shades in the red spectrum, is a strong and masculine colour, and therefore suitable for boys. Blue was argued to be more proper for girls since it is paler and more delicate, and on top of that associated with the Virgin Mary. Only after 1950 was the trend reversed by clothing retailers, and the new norm emerged which is still prevalent today.

Moving on to place, it is noteworthy that in some countries, including Poland, the original model of pink for boys and blue for girls still prevails. The two shades have also been associated with different sexual orientations. In Russia for example, the slang for gay men is »light blue« (goluboy) and for lesbians »pink« (rozovaya). The reference to blue for gay men perhaps originated in the practice of homosexuality amongst noble men (»blue blood«) in Russia. Lesbians, then, were designated »pink« by extension.

Finally, in many countries the pink/blue dichotomy does not occur at all. The fact that it does exist in several countries is mostly the result of spreading of the Western lifestyle, not of any innate human disposition. Indeed, globalization has entailed the proliferation of a culture of consumption where gender-specific colours are used as a tool to boost sales. This makes sense from the simple fact that, according to the norm, toys and clothes cannot be reused if they have the »wrong« colour. This strategy of gender categorisation was started by the first retailers who began to market children's products according to the pink/blue model.

In conclusion, we see that colour stereotyping for gender as it exists today is a recent and largely artificial phenomenon. It is important to be aware of this, for example when we overload girls with pink ponies, Barbies and princess dresses.

WAY OUT WEST
WENT
VEGGIE!

När konsertarrangören Luger förra året offentliggjorde att man tänkt förbjuda kött på menyerna inom festivalområdet under Way Out West blev reaktionerna både många och häftiga. Bakom beslutet låg moraliska och etiska ställningstaganden på områden som rör alltifrån djurrätt och normativitet till hälsa och matkvalitet. Pressmeddelandet offentliggjordes så sent som dagen innan festivalen drog igång och tedde sig därmed snarast som en hemlig uppgift som läckt ut oavsiktligt. Faktum är dock att både koncept och lansering grundade sig i ett gediget förarbete med tillhörande manifest, alltihop under den numer välkända parollen »Way Out West Goes Veggie«.

Köttkonsumtion ökar

Att dagens köttindustri har negativa effekter på miljön har långe varit känt. Trots det har köttkonsumtionen ökat explosionsartat på senare tid. Det konstaterar, bland många andra, en rapport från Jordbruksverk som publicerades i februari i år. I den går att läsa att svenskar sedan 1990 ökat sin konsumtion av kött med hela 40 procent. Den högsta nivån någonsin noterades 2011, då genomsnittssvensken konsumerade cirka 87 kilo kött per person och år.

– Det råder en jävla kött- och äta-hela-djuret-trend just nu. Den vegetariska kosten är alltid åsidosatt i semioffentliga miljöer, i bästa fall finns en eller ett fåtal kötfria rätter, menar Niklas Lundell på Luger, en av upphovsmännen till festivalens helvegetariska koncept.

Engagemanget för miljöfrågor har under lång tid varit en viktig grundpelare i arbetet med festivalen. De första fyra åren diplomerades festivalen av Göteborgs Stad Miljö & Hälsa för sitt miljöarbete och tillsammans med Roskildefestivalen i Danmark och Øyafestivalen i Norge har man bildat en arbetsgrupp för hållbar utveckling av eventverksamhet. Det var dock först 2012 som Luger valde att fördjupa miljöarbetet i en, för liknande arrangemang i övrigt, okonventionell riktning.

– Till en början tyckte många att vi var helt tokiga. Men vi var fast beslutna i att det är fullt möjligt att förena positiv opinionsbildning med fest.

Kött – en laddad fråga

I rapporten »Scenarier för klimatpåverkan från matkonsumtionen 2050«, publicerad i maj i år, har forskare på Chalmers undersökt svenska matvanor och dess miljöpåverkan med siffror från år 2006. Rapporten visar att dagens köttkonsumtion står för ungefär hälften av den genomsnittliga svenskens årliga koldioxidutsläpp. De kraftfulla reaktioner som mötte Way Out West-arrangörens beslut står som bevis för att köttfrågan, trots flertalet studier med liknande resultat, är minst sagt laddad.

Pressmeddelandet som offentliggjorde att festivalen beslutat att utesluta kött från menyerna plockades snabbt upp av diverse riksmedier. Att uppmärksamheten sedermera mynnade ut i hätska diskussioner i sociala medier har enligt Niklas Lundell många anledningar.

**”...just kött tycks ha ett symbolvärde
som står för så mycket annat, som rikedom
och makt. Man kan till exempel fråga sig
varför det främst var män som
provocerades av beslutet”**

– Nyheten ledde ganska snabbt en ideologisk diskussion präglad av nyliberala värderingar om valfrihet. Folk vill inte fråntas rätten att fritt välja vad de ska äta, men faktum är att vi satt menyerna i sex års tid, det är inget nytt. Men just kött tycks ha ett symbolvärde som står för så mycket annat, som rikedom och makt. Man kan till exempel fråga sig varför det främst var män som provocerades av beslutet.

Lidande köttätare?

Den våg av uppmärksamhet som földe såg även andra aktörer möjlig heter att utnyttja till sin fördel. Göteborgs-Tidningen, Expressens västsvenska edition, var snabbt på plats utanför festivalområdet för att dela ut gratis köttbullar och korv till förmodat lidande köttätare i en kupp som kom att döpas »kötthjälpen«. Trots att PR-kuppen, enligt tidningens chefredaktör Karin Bois »inte skulle ses som ett ställningstagande utan som ett skämt«, såg festivalledningen inget humoristiskt i tidningens agerande.

– Journalister som ser en möjlighet att dra igång en PR-kupp i opportunistiskt syfte när någon vågar ta ställning agerar så lågt att det finns inte. Det hade varit en annan sak om tidningens journalister gav sig in i debatten, men det där blev bara plumpt. Man kan fråga sig vem tidningen riktar sig till egentligen, en målgrupp som tycker att köttullen är helig?

Kötthjälpen ledde till att Karin Bois blev av med sin ackreditering och det med hälsningen att den överlätts till en besökare, »bara ett skämt, inget att ta på allvar«.

Positiva trots minskade intäkter

Bortsett från köttaktioner och häftiga åsikter i sociala medier tycks den vegetariska linjen gått hem hos de allra flesta. I en besöksundersökning utförd på plats ställdde sig merparten av de tillfrågade positiva till initiativet. Även hos de samarbetspartners som initialt var skeptiska till idén tycks konceptet ha landat.

– Nu vet alla att det är så här vi jobbar på Way Out West. Vissa av dem som säljer mat på området har till och med lagt om sin verksamhet till vardags.

Den vegetariska strategin kom enligt en rapport från Göteborgs Handelshögskola att leda till en något minskad försäljning av mat på festivalområdet. Ett faktum som emellertid inte tycks ha avskräckt matförsäljare från att besöka festivalen, där ibland Mårten Johansson som äger och driver chilibussen. Men för att få sälja mat på området var Mårten och hans kollega Eric Dahlén tvungna att ändra i sin meny.

– Ända sedan vi startade Chilibussen har vi haft en ekologisk profil, men vårt utbud är i vanliga fall inte helt vegetariskt. Ibland kan kött vara mer ekovänligt än icke-animaliska produkter, men nyheten hade nog inte fått samma genomslag i media om de endast beslutat att ha ett hållbarhetsfokus, det har ju nästan alla nu.

Enligt Mårten Johansson är det bra att en stor aktör som Luger tar täten i arbetet med mer miljövänliga arrangemang. Han anser dessutom att en populär musikfestival som Way Out West har möjlighet att påverka många människor på en och samma gång.

– Det här har nog fått många att ifrågasätta hur mycket kött de äter i sin vardag. Folk verkar dessutom köpa det vegetariska konceptet, det är nästan ingen som frågar om vi har någon kötträtt att erbjuda.

Trots att antalet besökare ökade med 19 procent lyckades festivalen genom den vegetariska strategin minska sin miljöpåverkan med 24 procent.

Räknat per festivaldag minskade den genomsnittliga besökarens sitt ekologiska fotavtryck med hela 40 procent.

Framtidens Way Out West

Konceptet »Way Out West Goes Veggie« var till en början inte tänkt att offentliggöras i ett pressmeddelande. Men när festivalledningen kände på sig att initiativet skulle kunna leda till stor uppståndelse valde man att undvika att tappa kontrollen över budskapet genom att sjösätta den sedan långt innan utarbetade lanseringsstrategin. Med tanke på att 98 procent av förra årets festivalbesökare redan dagen efter hade koll på att festivalen slagit in på en vegetarisk linje måste strategin sägas varit minst sagt lyckad. Vad gäller det fortsatta arbetet med Way Out West kan vi nog förvänta oss att även nästa års upplaga »goes veggie«, som Niklas Lundell själv säger »man kan väl inte backa från en sån här grej!«.

LA CELESTE

Fotboll som politisk indikator

Hur vanskt det än må vara att försöka påvisa kausalitet mellan politik och godtyckliga faktorer är det ofrånkomligt att ibland reagera över lustiga samvariationer. Lilla fotbollstokiga Uruguay genomlevde - i likhet med flertalet länder - ett turbulent 1900-tal, där sociala och ekonomiska framsteg under första halvan byttes mot recession, kris och diktatur. Under samma tid har det himmelsblå fotbollslandslaget - La Celeste - ömsom rönt oproportionerliga framgångar och ömsom varit till djup besvikelse för sina hängivna supportrar.

Under seklets första decennium var Uruguay ett av världens allra första välfärdsländer, med låg barnadödlighet, långtgående rättigheter för arbetare och utbyggd offentlig sektor. Kvinnlig rösträtt infördes året före Sverige, och 1924 vann "Sydamerikas Schweiz" sitt första världsmästerskap i fotboll. Efter att ha vunnit även nästa världsmästerskap förärades Uruguay med att vara värdnation för den första separata VM-turneringen någonsin (tidigare spelades det inom ramen för OS). Återigen vann pyttenationen med blott tre miljoner invånare guld.

Året därpå genomförde konservativa reaktionärer en statskupp och kom att upphäva demokratin under ett decennium framöver. La Celeste kvalade inte ens in till slutspel under denna tid. Första VM:et efter att demokratin återinförts hölls i Brasilien 1950. Förväntningarna på värdnationens samba-fotboll var enorma och när de besegrades i finalen av sin lilla granne i söder blev sannolikt det brasilianska traumat likvärdigt med den uruguayanska euforin*.

Uruguays ekonomi frodades till stor del genom matleveranser till de stridande under världskrigen, men i takt med att dessa återhämtade sig efter freden 1945 blev landets alltjämt expanderande offentliga sektor allt svårare att finansiera. Nedskärningar ledde till social oro, som

*På fotbollsmuseet i São Paulo beskrivs händelsen som »ett av de mest tragiska och nerstäende moment som någonsin inträffat i detta land.«
<http://www.museudofutebol.org.br/exposicoes/percurso-do-visitante/10-rito-de-passagem/>

”Lilla fotbollstokiga Uruguay genomlevde – i likhet med flertalet länder – ett turbulent 1900-tal, där sociala och ekonomiska framsteg under första halvan byttes mot recession, kris och diktatur.”

inspirerade av den kubanska revolutionen materialiseras i en guerillrörelse. Med samma revolution som förskräckande exempel blev svaret från elit och militär obarmhärtigt och från och med 1967 lös landet under en diktatur. La Celeste gick på tomgång.

När regionens länder efter decennier av terror i antikommunismens namn åter började tillåta val under 80-talet fanns en utpräglad oro över demokratins bräcklighet och först efter socialdemokraten Lula da Silvas seger i Brasilien 2002 brast fördämningen som hållit tillbaka vänstersympatier i rädsla för represalier. Året därpå valde Uruguay sin första vänsterpresident med fattigdomsbekämpning på agendan och 2006 blev Che-sympatisören ”El Maestro” förbundskapten för La Celeste. Samma år som nästa VM hölls, 2010, tillträddes en ny vänsterpresident: denna gång från den forna guerillan. Utöver ekonomiska välfärdsprogram lyftes nu även sociala frågor som abort, gay-äktenskap och legalisering av cannabis. Världsmästerskapet blev en succé för La Celeste och nationell fest, även om medaljplatsen missades precis. Fjärdeplatsen var inte bara bättre än grannarna Argentina och Brasilien utan även det längsta avancemanget på nära ett halvt sekel.

Nästa år är det VM på nytt, återigen med höga förväntningar på värdlandet Brasilien. I Uruguay är det nu snart 30 år sedan diktaturens avvecklade inleddes. Demokratin har successivt konsoliderats, hög ekonomisk tillväxt har upprätthållits trots global finanskris och inkomstklyftorna har minskat. Efter förra årets legalisering av abort tillåts nu också samkönade äktenskap, och senare i år väntas cannabis legaliseras. Om vi utifrån Uruguays politiska läge skulle våga oss på en gissning kanske vi likt för 60 år sedan åter får beskåda värdlandet traumatiseras av det himmelsblå Celeste.

Text:

Barbara Majsa, barbara.majsa@utblick.org

SKA

—

A Bridge Between Black and White

Although ska music has a long history, its second wave - called 2 Tone - may be considered its most significant era. With it came distinctive characteristics, including a black-and-white check pattern, demonstrating the peaceful relationship between the black and the white communities. Unfortunately, the majority of our contemporary society lacks knowledge of ska and are unaware of what it stands for.

The genre of ska originated in Jamaica in the late 1950s. After the country had gained independence in 1962, it entailed severe economic, political and social problems, and a great number of the population left their homeland to find work in the United Kingdom with hope for a better life. There, they acquainted co-workers with their rebellious and energizing social-oriented and politically charged music, which was a kind of response to their life full of struggles. Ska spread easily among people, especially the youth from the working and middle class backgrounds, as they had a lot in common regarding the living conditions; most of them hardly made ends meet.

“Ska spread easily among people, especially the youth from the working and middle class backgrounds, as they had a lot in common regarding the living conditions; most of them hardly made ends meet.”

2 Tone

Basically, 2 Tone - the perfect compound of ska, punk rock, rocksteady, reggae and new wave - emerged in Coventry in the late 1970s when Jerry Dammers, member of The Specials, founded the 2 Tone record label in order to release ska albums. In addition, he invented the iconic Walt Jabsco logo - a man in a black suit, white shirt, black tie, pork pie hat, white socks and black loafers - with the assistance of Horace Panter and graphic designer John »Teflon« Sims. Every tiny detail suggested and still suggests that race doesn't matter when it comes to music. As a matter of fact, ska unified the so-called rudeboys and skinheads, even though their appearances couldn't have been more different: the former group wore fancy clothes, when the latter preferred jeans, flannel shirts, braces and boots.

The Skinhead

Owing to media's false interpretation of skinheads, our contemporary society thinks that all members of this subcultural group proclaim neo-Nazi thoughts, which is a very offensive and misleading belief. To see the bigger picture, people - journalists, reporters and editors in particular - should know that there are different types of skinheads walking around the world. Many of them still follow in the original skinheads' footsteps, condemning racism and endeavouring to unite everyone independent of their skin colour, race, religion et cetera. Still, boneheads and white power skinheads must be mentioned as they belong to the skinhead family based on their looks. But aside of looks, the contrast is stark. Boneheads behave as superiors to the non-white populations, listen to extremely patriotic music and have no idea what the two colours used to mean; they love marching wearing black boots with white laces.

Hopefully, ska recaptures its old glory, and what is more, manifests its message of unification repeatedly in order to overcome the stereotypes as well as bringing a bit of colour into our lives.

HOW RANDOM IS THE RANDOM CHECK?

During a recent discussion I was told »you look Muslim«. This evoked a chuckle from myself, but also got my mind racing. In this day and age, such a comment from an educated member of society had only one result - fear and worry. Fear is a powerful tool that leaders have used time and time again to herd us into consent of actions we might otherwise never agree to. History stands witness to McCarthy's Red Scare - the fear mongering that occurred during the Vietnam War, painting communism as a monster, effectively the country of Vietnam as a monster because it adhered to such a philosophy. If that was the age of the Red Scare, today we witness the Green Scare*.

Since the inception of the »War on Terrorism« security has crept into every nook and cranny of our lives, the most obvious example being the airport security checks. It is at these points that the comment I received becomes obvious. As an avid traveller I have time and time again, been through the so called random check. During the most recent; having removed all my jewellery and belt, walking through the metal detector with wellington boots, the metal detector set off. Result: I was requested to remove my rubber boots and endure a pat down by the security officer. This would be a completely normal procedure, if it did not happen every single time I travelled. Another time, on a work trip, in my group of blonde colleagues I was again the »random check« by a civilian police officer, who stepped in front of me and asked me to step aside for questioning.

In the name of security our governments are drawing out more and more intrusive policies, an example of which are the terror laws in both the EU and USA, which resulted in the rendition flights taking place. Other horrors are the infamous prisons of Guantanamo Bay and Abu Ghraib, both of which hold Muslim-looking people. All this has materialised on the shoulders of the Green Fear - where the monster is Islam and effectively Muslims, the culmination of which is brilliantly portrayed in Mira Nair's »The Reluctant Fundamentalist«. The protagonist is a Wall Street financier, returning from a business trip when he's pulled aside at JFK and subjected to a random check.

This gradual side-lining in the name of the collective security of the West is reminiscent of Jews having to sew on yellow stars onto their clothing, or Black Americans having to sit in the back of the bus because the front seats were reserved for the white passengers. Stigmatising a community was unacceptable then and is unacceptable now, but the constant fear of the so called collective security leads us to believe this treatment to be unwanted but necessary.

Landing back at home I head to the exit where a police officer is standing. My appearance of dark hair, wheat coloured skin and dark eyes are my yellow star. I smile at the officer, and right on queue »Would you please step aside«. I am once again the random check.

*Green being the colour most associated with Islam.

Text:

Amanda Modée amanda.modée@utblick.org

ORGAN- HANDEL PÅ SVARTA MARKNADEN

Har du ett organ som slutat fungera kan möjligheterna till transplantation vara skillnaden mellan liv och död. 1954 genomfördes den första organtransplantationen i världen. När det lyckades innebar det ett stort framsteg inom den medicinska vetenskapen, även om överlevnads-siffran till en början inte var hög. Sedan dess har utvecklingen emellertid fortsatt framåt och tack vare immundämpande medel, som hjälper till att förhindra att kroppen stöter ifrån sig organet, har andelen överlevande ökat dramatiskt. Ändå dör många mänskor i väntan på en transplantation på grund av att en världsomspännande brist på villiga donatorer.

Bristen på organ har lett till att efterfrågan på svarta marknaden ökat och idag är fem till tio procent av alla transplantationer som genomförs illegala. Det som sker är fenomen kallat transplantationsturism, vilket innebär att mänskor från industrialiserade länder med ekonomiska förutsättningar betalar någon för att han eller hon ska donera ett organ. På så vis slipper de den osäkerhet den långa väntelistan innebär. Många av organ-donatorerna kommer från länder med mindre resurser. Sedan 2000-talets början har det skett en ökning av donatorer framför allt från Indien, Pakistan, Filippinerna och Egypten. Själva transplantationerna sker i landet där efterfrågan finns, i det donatorns hemland alternativt i ett tredje

land vilket har möjlighet att tillhandahålla läkare.

Både FN och Världshälsoorganisationen, WHO, fördömer organhandeln vilken är förbjuden över hela världen, förutom i Iran. Det är illegalt att både köpa, sälja och på något sätt underlätta handeln. Att donera organ ska ske altruistiskt och utan egen vinnning. Förbudet är till för att skydda de som är mest benägna att sälja, det vill säga för att personer som har ekonomiska svårigheter inte ska hamna i en situation där de tvingas sälja kroppsdelar för att få pengar.

Det skapas en global orättvisa när rika länders invånare använder sig av sitt ekonomiska övertag för att utnyttja utsattheten hos ett land eller en befolkning, för att genom det kunna skaffa sig bättre medicinska möjligheter. När mänskor transplanterar sina organ till personer utomlands undergrävs möjligheterna för många transplantationer inom landet, vilket befäster den rådande maktbalansen mellan rika och fattiga länder. Att ge upp en njure eller en bit av sin lever är ett långt ifrån självklart beslut om det rör en person som står en nära, och än mindre om det är någon man inte har en relation till. Ändå kan personer känna sig tvingade att genomgå ett sådant ingrepp på grund av att den summa pengar som erbjuds är för stor för att neka sett utifrån dennes finansiella situation.

Som med så många andra globala rätviseproblem är de ekonomiska förutsättningarna en betydande faktor. Man kan slutligen konstatera att det är av största vikt att alla de organisationer vilka fördömer organhandel har med det i åtanke när de utarbetar åtgärder mot transplantationsturismen.

WIPHALA

Vitt, för tid och rum. Gult, för moraliska principer, regler och solidaritet. Orange, för samhälle, kultur, hälsa och utbildning.

En Wiphala är en mångfärgad rutmönstrad flagga som kommer från området runt Anderna i Sydamerika. Flaggan har sitt ursprung århundraden tillbaka, men förbjöds tillsammans med lokala traditioner i och med spansk kolonisering av området på 1500-talet. Inte förrän på 1950-talet väcktes flaggan åter till liv vid gruvstrejker mot den europeiska eliten. Flaggan som för Kallawayafolket i Bolivia representerade identitet och kulturarv fick nu bli symbol för motstånd och användes i demonstrationer och strejker i hela Anderna.

"Flaggan som för Kallawayafolket i Bolivia representerade identitet och kulturarv fick nu bli symbol för motstånd"

»500 år av förtryck och motstånd« löd kampanjen cirka 40 år senare, med Wiphalan som huvudsymbol för det långa gemensamma lidandet efter att Columbus landsteg Amerika. Så när den 2008 utnämndes till nationell flagga i Bolivia skapade den istället interna spänningar i den tidigare gemenskapen. Mellan de som såg Wiphalan som en del av sin identitet och de som inte gjorde det, men också mellan de som såg flaggan som en typisk boliviansk symbol och de som istället menade att den representerade hela det andiska området.

Idag är flaggan en global symbol för lika rättigheter, och ett av de äldsta exemplaren i världen ställs ut på Världskulturmuseet i Göteborg. För att uppmärksamma kamp, men också för att visa på uttryck för tillhörighet.

I och med den spanska kolonisationen utsattes många länder för ett hårt förtryck. Med färgerna i flaggan som representerade medborgerliga rättigheter, vilka man sent uppnådde, fick Wiphalan bli en symbol som uttrycker motstånd och kamp, likväld som identitet.

Röd, för andisk gemenskap, jorden och kunskap. Violett, för harmoni och gemenskap. Grön, för naturens resurser och flora. Blå, för kosmos och evigheten.

Med regnbågens färger speglas enligt Kallawayaya i Bolivia vad vi har på jorden. Wiphalan är en symbol av färger som sannerligen väcker många känslor.

MEET THE STAFF

Cemil Arikhan, även känd under namnet Orhan

För närvarande journaliststudent men har tidigare figurerat i andra utbildningssammanhang. Han är lite berest, men det återstår honom att besöka den Afrikanska kontinenten. Han gillar nationer, grupperingar och annat hierarkiskt tråms och anser att mirakelmedicinen mot de flesta åkommor är att minska distansen mellan folk och folk och allt annat.

Ebba Carlén

My creative path started in music, through composing, playing and listening. I got interested in graphic design when I realized the similarities it had to music. For me graphic design and typography is about composing, like making a melody or creating a tune.

I grew up in the south of Stockholm where I studied art, both practical and theoretical, but now lives in Gothenburg studying my second year at the Bachelor Design Programme at HDK.

Johan Ahlbäck

This is the first issue where I've been doing the graphic design for Utblick and I hope that someone can appreciate what I have done so far.

My intention with communication in general is to extend the inner meanings of the text or thought to the displayed and/or experienced format. I am currently freelancing and studying in the second year of the MA programme of Design at HDK.

Margit de Boer

After finishing the MA program in Global Studies at Gothenburg University, I am today working with human rights. I am interested in a broad array of global issues including sustainability, politics, and gender. I have a general fascination for processes by which certain constructs become normalized in society because of the huge power normalization has. My other interests include Swedish literature and history, natural history, photography and film.

UTBLICK RECOMMENDS

Utblick №3
2013

The New Rulers of the World John Pilger

In this riveting yet concise book, Pilger provides the reader with the »unreported truths« that prevent us from viewing the world as black and white, instead we are pointed into an abyss of various shades of grey. Stemming from the same league as Noam Chomsky and Robert Fisk, John Pilger is a journalist whose work has helped provide a more balanced picture of the world we live in, effectively breaking the silence that ensues by the »unreporting« of the mainstream media.

One such example is the case of Iraq; the mention of Iraq brings forth certain names and images – Saddam Hussein, weapons of mass destruction (WMDs) and terrorism. These are instant associations that come to mind. On the other hand, 97 percentage literacy (some of the highest in the world) free healthcare and education, which were actual facts about Iraq prior to the Kuwait invasion, are hardly known in the Western mind-set. It is a fresh insight into the global reality that unfolds in front of us. Through his investigative journalism Pilger highlights the skewed reality that the common man of the global north is exposed to on a daily basis, which ultimately not only misrepresents other nations and cultures, but hinders us as societies from demanding accountability from our governments.

The book is a culmination of four different essays, that span from Iraq to Australia, that »sets out to explain something of this new 'order' and the importance of breaking the silence that protects great power and its manipulations, notably the current 'war'.«

Americanah Chimamanda Ngozi Adichie

Americanah, a novel by Chimamanda Ngozi Adichie, tracks the life of Ifemelu and her secondary school boyfriend Obinze. Beginning from their childhood and meeting in Lagos, Nigeria, the novel follows Ifemelu's move to America and Obinze's less fortunate stay as an illegal immigrant in London. In America, Ifemelu discovers the concept of race for the first time, being assigned a skin tone as she arrives, and the complexities of living as a non-american Black person in America. Meanwhile, Obinze builds a life as a wealthy man in Lagos. Upon Ifemelu's return to a newly democratic Nigeria years later, Ifemelu and Obinze meet yet again.

I Send You This Cadmium Red... John Berger

— Just send a colour, was the reply to John Berger in answer to his question "...but what can we collaborate on?" by John Christie.

Berger; a writer, art-critic and painter; Christie, an artist, connects through the first letter to travel the distance in 1998 containing a square of colour together with the sentence "I send you this cadmium red..."

The following correspondence between the two artists moves into a wide range of often oblique perspectives and understanding of colour; philosophy, poetry, art history and nostalgia. The book is in itself a part of the conversation with each spread introducing a tactile directness to the honest interest given by the writers. This extensive exploration on the essence of colour collects into a beautiful display of friendship, literature and the art of writing a letter.

Recommended by: Aiysha Varrach

Recommended by: Anja Johansson

Recommended by: Johan Ahlbäck

Utblick

The Society of International Affairs' own Journal

Utrikespolitiska
föreningen
Göteborg

As the third edition of our magazine this year goes to print, our society has already had an intensive start of the autumn season. Our lecture series is keeping up its mix of top politicians, foreign correspondents, country experts from the Ministry for Foreign Affairs (UD), and civil society activists.

Our biweekly film club invites the public to take part of stories from all over the world for free. We are also very proud to announce that our study trip team are in the final stages of planning their trip to Istanbul. As we are just exhaling from a successful weekend of film screenings during our very own film festival, the choosing of next spring's theme is already in the making. Currently, we have our eyes on our involvement in the university's global week, 11th-15th of November, and promise you all some great events to come. Some of our best bookings are made just shortly before we can proudly present our guests, so make sure you are signed up to our weekly newsletter which is a quick-fix online*.

All of our activities are planned and carried out by us as students. We have a wide range of committees for you to get involved in. If you would like to put your writing skills to the test, invite a speaker that has made a great impression on you to come and give a lecture or to develop your PR skills, it is time to get involved. You can reach us via Facebook**, via our website or just grab hold of one of us after an event.

Join in on the discussion!

Lovisa Möller
President

The Society of International Affairs Gothenburg is a non-governmental organization with the ambition to spread knowledge and spark discussion about foreign policy issues. We organize lectures and trips, host movie screenings and publish the magazine Utblick. A one-year membership is 50 SEK and everyone can join.

*www.ufgbase.se
**facebook.com/ufgoteborg

